

Асѣнь. Дойде ми на ума. Ще направимъ едно прѣдставление. Ама много, много е хубаво! . . . Ще играемъ на „докторъ“. Азъ ще съмъ „доктора“, Марийка — „госпожата“, а пѣкъ ти, Пенке, *служията*. Ти ще кажешъ (къмъ Пенка) само една, двѣ думи и послѣ само ще гледашъ. Куклата ще е болна, пѣкъ мене ще повикате да дойда да я лѣкувамъ.

Пенка. Ами, че ти не приличашъ на докторъ?

Асѣнь. Колко за това, бѣди спокойна; азъ ще се направя.

Пенка. Но, азъ не зная какво ще говоря. . .

Марийка. Азъ ще ти кажа: ти само ще стоишъ до вратата.

Пенка. Съгласна съмъ.

Марийка. Ти излѣзъ вече, Асѣне!

Асѣнь. (На излазание). Азъ ще се приготвя и, като почукамъ на вратата, вий да сте готови! (Излиза).

#### ЯВЛЕНИЕ IV. Сжщитѣ, безъ Асѣня.

Марийка. Пенке, дай отъ тамъ шала да овиемъ куклата! (Пенка подава шала). Азъ ще направя куклата, пѣкъ ти приготви кревата; нареди столоветъ и имъ избърши праха. Тукъ е страшно безредие; а въ една къща винаги трѣбва да е чисто и да има редъ. „Всѣко нѣщо на мѣстото си“, казва пословицата. Това азъ разбирамъ, че се отнася най-вече до къщата. (Чука се).

Пенка. Да отворя ли?

Марийка. Чакай да се направя, че тогава. (Бързо отива при огледалото, гледа се, разпуска си косата и пр. Повторно се чука).